

Bok : Pels, En Grundbog, (ISBN:978-87-996561-1-0)
Forfatter: Eva Deigaard Lepri

Bok : Læder, En Grundbog,(ISBN:978-87-996561-1-0-3)
Forfatter: Henriette Andersen

Bok: Tasker, i Læder og Pels (ISBN: 978-87-996561-1-2-7)
Forfattere:Eva Deigaard Lepri og Henriette Andersen

Forlag : Forlaget Andersen & Lepri

Publiert år: 2014

ISBN: (se ovenfor)

Språk: Dansk

«Pels en Grundbog»(105 sider fra perm til perm), «Læder en Grundbog»(130 sider fra perm til perm) og «Tasker i Læder og Pels» (70 sider fra perm til perm) inngår i en serie på tre bøker. Jeg er ikke helt sikker på hvor gode bøkene sann hver for seg eller tilsammen er. Men velger å si «okay nok», d.v.s. for «Pels en grundbogs» del synes den å tangere utviklingen på et fagområde som for bare 10 år siden (i Norge) var synonymt med «buntmaker». Men noe forandret seg. En periode de første 10 år inn i år 2000 kunne man legge merke til på messer og markeder en slags ny urban trend mellom hobby-håndverk og fashion pels arbeider blandt unge mennesker mens den gamle buntmakertypen stille begynte å bli borte. Og dermed også en måte å lære

buntmakerfaget på gjennom å være lærling i et buntmakerverksted å lære faget fra grunnen av. Å få kunnskaper fra menneske til menneske. En bok kan være en praktisk impuls , men den kan ikke erstatte den «gamle» måte å lære på. Iallefall synes «Pels, En grundbog» å fylle et tomrom med sitt innhold uten at tekstene skurrer særlig ved lesning. Mens det i boken «Læder, en grundbog» skurrer flere ganger fks. når det heter seg på s. 26 i avsnittet «optegning og utskjæring» «teng mønsterdelene opp på lærrets narvside» og det anbefales en fettpenn hvilket er det motsatte av det man selv har lært. Men dersom man er av den oppfatning at det ikke er noen regler for hvordan man kan arbeide med lær så er det «okay nok». Men samtlige bøker har en type moderne billed og tekstbruk som er diskuterbar. Eksempel på denne moderne bruk finnes fks.på s. 23 i «Læder, en grundbog». I et avsnitt som forklarer bruk av kantskjærer er fotoet 6,4 x 3,5 cm i sort hvitt med sort lær og en kantskjærer med sort håndtak. Selv med et noenlunde normalt syn blir det nesten problematisk å se hva det forestiller.Dette sammen med ditto foto som viser til bruk av sandpapir på kanter. Sammen med teksten utgjør dette under en halv side. Resten er blankt ark som bl.a. kunne ha hvert nytt til større foto og utfyllende tekster. Heller enn til å holde en layout og en svart/hvitt stil som går igjen gjennom hele boken. Man blir sittende å fundere på om dette opplegget er utklekket av en smart designer og markedsfører som ikke har så alt for godt greie på hva han/hun holder på!.Lignende eksempel finnes på s. 69 i «Pels, en Grundbog». Og er ikkefarvefoto tross alt bedre å bruke til instruksjonsfoto i håndverk ?. Og videre, for begge bøkens del kunne det ha hvert foto som viste til menneskelig aktivitet i et verksted. Det ville menneskeliggjort innholdet mer enn den tingliggjøring man kan få inntrykk av og ville ha kunnet bidra til en nyansering av innholdet fortellende om liv mellom menneske og tingene, men ikke bare det ; burde ikke bøker av denne type også virke pedagogisk utover innholdet. Altså være med på å danne positive! forbilder hos den som bruker dem?.Eksempelvis siden buntmakernes verksteder mer og mindre er blitt borte med menneskene i dem?. Og det kan være langt til et

lærverksted?. Det blir slik både mye og lite som skiller disse bøkene mellom å være «okay nok» og «skit bra». Og kanskje skyldes det også at i Norden er det ikke noen diskusjon blandt de som lager bøker/inntrusserer seg for denne type bøker; om hvordan håndverksbøker på område burde være. Disse to først omtalte bøkene gir grunnlag for den tredje boken, «Tasker, i Læder og Pels». Den er med på å ta de som lærer av de to førstnevnte bøker et skritt videre. Det kan virke som om forfatterne også kommer et lite skritt videre med denne boken, som ser ut til å ha mer utfyllende sider og større foto. Og har man tid og tålmodighet kan det nok bli et «okay nok» resultat av det til sist. For den som velger disse bøkene som «skole». Selv om man må kjøpe tre bøker for å få «pensum» med seg. Mot vanligvis en. Noe som griper dypere inn i kassen til den inntreserte, også til den som ikke har så mye fra før å ta av. Og et helt annet spørsmål blir jo om ikke to bøker hadde hvert nok, innholdet tatt i betraktning. Eller bare en bok for den dels skyld, som med full bruk av sidene ikke hadde behøvd å bli en så stor bok ut av. Nevnt også fordi det inntresant nok kan se ut til at forfatterne arbeider bedre sammen enn hver for seg. I allefall for tilfellet hva angår den sist omtalte bok av disse tre bøker.